

Кривенко Артем, учень 11 класу
Кривенко Олександра, учениця 7- А класу
Гімназії № 12 міста Новомосковська
Проза
2022 рік

Невигадані історії
Історія перша
Филимон

Як же дошкуляє голод!.. Від холоду сьогодні рятує сонце. У затишку можна навіть потішитися його теплом. Та бажання знайти хоч якусь поживу не дає всидіти на одному місці. Скільки це я вже пройшов? Немає сили навіть звести очі й подивитись, куди йду. Ой, де це я? Метуться якісь птахи, та до них не дістатися через густу загорожу. Ось тут є залишки якоїсь їжі, але ж несе котячим духом.

А це що за звук? Із шумом відхилилася якась темна пащека, і з'явилася двонога істота. Чого чекати від неї? Знову будуть злі окрики чи, може, й полетить щось навздогін? Куди ж подітися? Відступати нікуди. Та голос ніби зовсім не грізний, а в руках її щось так приємно пахне, аж у голові паморочиться. Підійти? Лячно якось. Проте голод не тітка, і в животі аж судомить. Мабуть, усе ж спробую. О собача радосте, яка смакота! А головне, ніхто не лякає і не погрожує. Може й тікати не варто? Спробую лишитися, якщо буде де прихилитися. Рука, яка щедро поділилася їжею, запросила до просторої буди. Як же тут затишно! А ось ще пропонують якийсь добрик. Ну все, посмакував. На сьогодні досить. Відпочину в теплі. Нехай присниться віщій сон, як бути далі.

P.S. Филимон, так назвали собаку, залишився жити в цьому дворі.

Історія друга

Бакс

Коротка літня ніч минула. Звечора засинав, відчуваючи материнське тепло, а тепер ось сам на сам. Де ж мати – собака? Піду пошукаю. Тільки куди йти? Там непролазні хащі, тут високий паркан, ще далі глибока яма з неприємним запахом... Тільки в той бік можна рухатися. Але ж мама наказувала туди не ходити. Ну хоч подивлюся. Ой! Знову цей страшний гуркіт! Цікаво, що це? Ого, який монстр! Суне й суне, кінця краю немає. А шуму скільки! Аж лячно зробилося. Сховаюся в тіні ось цього велета. Гуркіт стих. Але тепер «заговорив» велет: він затремтів, а потім чхнув, утворивши багато неприємного диму.

Та що це? Я не чую землі під лапками. Якась сила здіймає мене вгору. І від неї так незвично пахне, аж запаморочилося в голові. Я ще ніколи не відчував такого запаху. І голос у «сили» незвичний. Мама казала остерігатися тих, хто говорить людською мовою. Але мені зовсім не страшно. І скільки всього видно з висоти! Ось мене пригощають чимось, що смаком нагадує стару кістку, яку колись принесла мама. Тільки те «чимось» зовсім не тверде, а аж тане у роті.

Тепер мене занесли у якесь тісне приміщення, звідки нічого не видно, і ми кудись рушили. Від швидкого руху мене знудило. «Невідома сила» знову забідкалася людською мовою... А потім мене напоїли чимось не вельми приємним, однак при цьому примовляли дуже лагідно й тепло: «Баксику, мій собака». Мені стало так легко, і після їжі більше ніколи не нудило.

А тоді я потрапив під незвичайно теплий дощ із запахом «невідомої сили». Опісля мене огорнули чимось м'яким, пригостили смаколикком,...і я знову чомусь опинився серед непролазних брудних хащів поряд із обгризеною кісткою, яка ще зберігала запах мами. Я боявся прокинутися, щоб не відчувати страху. Та коли все ж розплющив очі, поряд почув усе той же людський голос «невідомої сили», яка тепер надовго стала мені вірним другом і захисником.

P.S. Уже два роки Бакс тішить свою рятівницю й господиню.

Історія третя Жетон

Дивний сон бачив тієї ночі. Страшний. Наче господар, який приніс мене в цей дім у далекому 2014, покликав мене. Я з усієї сили спішу до нього й не можу добігти. І ось коли вже залишилося зовсім трохи, він раптом, наче птах, злетів догори й полетів у високе криваве небо, поступово перетворюючись у білу хмаринку. Я аж завив від страху, чим не на жарт сполохав господиню.

А вдень я не знаходив собі місця. Чомусь постійно натикався на речі, якими раніше користувався господар, поки не пішов так надовго після тривожної ночі в кінці зими. Дітям тоді наказав слухати маму, господиню міцно пригорнув до себе, а мене так ніжно почесав крізь довгу шерсть і твердо наказав: «Оберігай, Жетоне!»

З того часу, мені так здалося, усі жили лише телефонними дзвінками: довго чекали їх, а потім, поговоривши, ненадовго заспокоювалися. А я часто згадував спекотний 2014, як серед постійного гуркоту, диму й пилу мене підхопила дужа рука й сховала під чимось темним. Мені одразу стало спокійно й зовсім не страшно. Пізніше ми довго їхали, і мій рятівник познайомив мене з дітьми, господинею. За вісім років діти так вирости. І я став зовсім дорослим. Нам так було добре всім разом. А ось тепер такий сон...

Удень у дворі з'явилися якісь люди. Я звісно кинувся виконувати наказ господаря оберігати, але чайний скрик господині зупинив мене. Вона часто крізь сльози повторювала: «Ні! Не може бути! Не вірю!..» Я знову завив. А господиня строго наказала: «Не смій, Жетоне! Він живий!»

І ось тепер у дворі, біля двору все більше й більше сумних людей. Вони говорять якісь слова, утішають господиню й дітей. До мене нікому немає діла. Я не знаю, куди подітися. Та коли на подвір'ї з'явилася довга блискуча скриня, я на мить затремтів. Тепер сумніву не було: через товщу дерева я відчув такий знайомий і рідний дух.

...Я лежу під скринею, вкритою синьо-жовтим прапором. Повз проходять сотні ніг. У моїй собачій пам'яті зринають щасливі дні життя, коли господар був удома. А з очей течуть гарячі, зовсім не собачі сльози.